

ning i denne Ret. Der maa være særlige Grunde til Stede derfor. Man har i § 1 søgt at fremdrage disse særlige Grunde. Ganste vist havde jeg helst villet beholde Nr. 2 i § 1, en Bestemmelse om, at ogsaa Tvangsarvingerne skulle have en vis Ret til at faa Eksekutorerne fjernede, noget, som der nok efter Omstændighederne kunne være Grund til, naar Forholdene viste, at de Eksekutorer, som Arveladeren havde udset, ikke vare denne Tillid værdige; fandt man, at disse Bestemmelser gik noget for vidt, havde man jo muligt kunnet forandre dem noget, indskrænket dem. Jeg har altsaa ikke kunnet have noget imod, at dette Punkt er blevet fremdraget for dette Ting, eller imod, om man her søgte at blive enig med det andet Ting om at faa Bestemmelsen sat ind igen, men jeg har ikke noget stort Haab om, at man vil gaa ind paa det i det andet Ting, idet det der viste sig, at Udalget var fuldstændigt enig. Derfor lod jeg dette Punkt falde, idet det først og fremmest kom mig an paa at faa nogen Lovordning paa dette Omraade, hvor vi i saa mange Tilfælde staa paa bar Bund. Naar den ærede Taler gjorde Bemærkninger om, at Arveladeren ikke maatte have Ret til at give Eksekutor fuldstændig Hals- og Haandsret over Boet — den ærede Taler nævnedes et ret morsomt og meget flagrant Eksempel paa, hvorvidt det i saa Henseende kunde gaa — og sagde, at der burde være Bestemmelser herom i Lovforslaget, og naar han ligeledes talte om, at man maatte blive ængstelig ved at se, at Eksekutor havde saa stor Magt, som han havde, samt klagede over, at der i Lovforslaget ingen Bestemmelser var om, hvormeget Eksekutor kunde beregne sig i Salær o. s. v., ligesom over, at der ikke fandtes Midler, hvorved man kunde staffe sig Bished om, hvorledes Behandlingen var gaaet til — saa skal jeg over for disse forskellige Anker bemærke, at naar man faar Loven, vil man jo ikke komme til at staa retsløs over for Eksekutorerne, og at man ogsaa allerede nu uden ny Lov ikke staa aldeles værgeløs over for de Bestemmelser, som Arveladeren maatte træffe. Thi Arveladeren kan naturligvis ikke bestemme alt muligt i sit Testamente med Hensyn til, hvorledes Boet skal deles og behandles af Eksekutorerne. Han kan jo ikke bestemme noget, som strider mod de særlige Arveregler. Naar derfor det ærede Medlem mente, at der i en Lov som denne burde træffes Bestemmelser i saa Henseende, saa høre disse ikke hjemme her; de høre hjemme i den almindelige Arvelov. Der hører det hjemme at træffe Forrifter, hvis man vil begrænse

Arveladerens Ret i saa Henseende, hvorimod det ikke hører hjemme her i en Lov, som handler om paa Grundlag af bestaaende Retregler at give Bestemmelser om den fornødne Kontrol lige over for Eksekutorer. Naar saa dernæst det ærede Medlem henviste til, at der under et Bo var blevet paaberaabt, at Arveladeren havde i sit Testamente sagt, at han ønskede, at Eksekutor skulde behandle det, saaledes som det var aftalt mellem Arveladeren og Eksekutor, saa indeholder et saadant Testamente naturligvis ingen Hjemmel for Eksekutor til at bære sig ad, som han vil; han maa bevise, at en saadan Aftale i Virkeligheden har fundet Sted, at han blot paaberaaber sig, hvad der mundtlig er sagt, kan virkelig ikke komme i Betragtning, og saafremt det, som Arveladeren har bestemt, maatte stride mod, hvad Arvelovgivningen hjemler, vil det ikke være gyldigt. Er det derimod vel urimeligt, men ikke stridende mod, hvad Arveloven bestemmer, saa maa det naturligvis staa fast. Dette er imidlertid ikke andet end naturlige Udslag af den Myndighed, enhver Arvelader har til under Overholdelse af de i Testamentslovgivningen fastsatte Regler at behandle sit efterladte Gods, som han vil. Naar der nu spørges: Hvorledes skal man da forholde sig, hvor en Eksekutor ikke efterkommer sine Pligter, ikke fremmer Boet, ikke vil meddele de fornødne Oplysninger, saa at man ikke en Gang kan faa at vide, hvor meget han har beregnet sig i Salær, m. v., eller naar han beregner sig et overdrevent Salær, saa vil jeg henvise til, hvad der staa anført i Motiverne til Lovforslaget, at det dog for det første er sagt i Loven af 30te November 1874 § 83, der ophæver Institutionen Testamentssekretorer med dømmende Myndighed, „at det med Hensyn til deres Pligter og Forhold skal have sit Forblivende ved de hidtil gældende Regler, dog at de med Hensyn til Boets Behandling ville have i det hele at følge Stiftelovens Bestemmelser“. De ere altsaa underkastede de almindelige Regler, som gælde for andre Skifteforvaltere, og kommer der i et Bo, som behandles af exekutoren testamenti, en Disput op mellem de paagældende, mellem Arvingerne indbyrdes eller mellem Arvingerne og Kreditorerne, ja, saa kan den forelægges den ordinære Skifteret til Kendelse. Dette kan gøres efter den nu gældende Lov. Og dernæst have vi i Lovforslaget ny § 7 en Bestemmelse om Klager over Eksekutors Skiftebehandling om, hvornaar den kan gøres gældende, hvor den skal gøres gældende, hvor lang Tid man har til at paalage den, og ligeledes en Be-